

βαναν τὰ στέφανα νὰ τὸν ἀσπασθῶ ἐνώπιον ὄλων τῶν παρευρισκομένων. . . ὄχι, ὄχι, δι' ὄλον τὸν κόσμον δὲν θὰ τὸ ἔκαμνα!»

Οἱ λόγοι τῆς Μαρίας Ἰβανόβνας μοῦ ἤνοιξαν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πολλὰ ἠδυνήθην δι' αὐτῶν νὰ ἐξηγήσω. Ἐνόησα τότε τὴν κατ' αὐτῆς ἐπίμονον καταφορὰν τοῦ Σβαμπρίνη. Εἶχε πιθανῶς παρατηρήσει τὴν ἀμοιβαίαν ἡμῶν συμπάθειαν καὶ προσεπάθει νὰ χωρίσῃ ἡμᾶς, οἱ δὲ λόγοι οἱ προκαλέσαντες τὴν μεταξὺ μας ἔριν μοὶ ἐφάνησαν τοσοῦτον μᾶλλον ἄτιμοι, καθ' ὅσον ἀνεκάλυψα ἐν αὐτοῖς ἀντὶ ἀπρεποῦς καὶ χυδαίου ἀστείμου, ὡς κατ' ἀρχὰς τοὺς ἐξέλαβον ἐξ ἐναντίας προσεσχεδιασμένην συκοφαντίαν. Ἐπετάθη δὲ τότε ἐν ἔμοι ἡ ἐπιθυμία νὰ τιμωρήσω τὸν ἀναιδέστατον ψεύστην καὶ ἀνέμενον ἀνυπομῶνως εὐθετον καιρὸν. Δὲν ἀνέμεινα δ' ἐπὶ πολὺ. Τῇ ἐπαύριον, ἐν ᾧ ἡσχολούμην εἰς ποιήσιν ἐλεγείου καὶ ἔδακνον τὸν κάλαμον ἀγωνιζόμενος νὰ εὕρω ὁμοιοκαταληξίαν ἔκρουσεν ὑπὸ τὸ παράθυρόν μου ὁ Σβαμπρίνης. Ἀποθεῖς τὸν κάλαμον ἔλαβον τὸ ξίφος μου καὶ ἐξῆλθον τῆς οἰκίας.

«Οὐδεμία χρεία περαιτέρω ἀναβολῆς, μοὶ εἶπεν ὁ Σβαμπρίνης, δὲν μᾶς ἐπιτηροῦσι πλέον. Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ κανεὶς δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ». Ἐβαδίσαμεν ἐν σιγῇ καὶ κατελθόντες ἀπότομον ἀτραπὸν, ἔστημεν παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ καὶ διεσταυρώσαμεν τὰ ξίφη.

Ὁ Σβαμπρίνης ἦν ἐπιδεξιώτερος ἐμοῦ ἐν τοῖς ὅπλοις, ἀλλ' ἤμην ἰσχυρότερος αὐτοῦ καὶ τολμηρότερος, καὶ ὁ κ. Βωπρέ, ὅστις εἶχε χρηματίσει καὶ στρατιωτικὸς, μοὶ εἶχε παραδώσει μαθηματὰ τινὰ ξιφασκίας, εἰς ἃ ἐποίησα πολλὰς προόδους. Ὁ Σβαμπρίνης δὲν ἐπίστευεν, ὅτι ἤμην τὸσον ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν διεξιφιζόμεθα ἄνευ ἀποτελέσματος, ἀλλ' ἐν τέλει, ἰδὼν ὅτι ὁ Σβαμπρίνης ἐξήσθενοῦτο, τὸν προσέβαλον σφοδρῶς καὶ τὸν ἠνάγκασα σχεδὸν νὰ εἰσέλθῃ ὀπισθοχωρῶν εἰς τὸν ποταμόν. Αἰφνης ἤκουσά τινα, καλοῦντά με γεγωνίᾳ τῇ φωνῇ ἔστρεψα ταχέως τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδον τὸν Σαβέλιτς τρέχοντα πρὸς με διὰ τῆς ἀτραποῦ. . . Κατ' ἐκείνην ὁμῶς τὴν στιγμὴν ἠσθάνθην ὀξὺν νυγμὸν εἰς τὸ στῆθος, ὑπὸ τὸν δεξιὸν ὤμον καὶ ἔπεσα ἀναίσθητος.

[Ἐπεται συνέχεια].

**Π.

Ἀναγκαιοτάτη ἐν παντὶ ἐργῶ εἶνε ἡ μέθοδος, διότι δι' αὐτῆς μέγα ποσὸν ἐργασίας κατορθοῦται ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. «Ἡ μέθοδος, ὁρθῶς εἰπέ τις, ὁμοιάζει τῇ συσκευασίᾳ ἔμπειρος συσκευαστῆς ἡξέυρει νὰ συσκευάσῃ ἐντὸς κιβωτίου διπλάσια ἀντικείμενα ἢ ὅσα δύναται νὰ τοποθετήσῃ ἀπειρὸς ἀνθρώπος».

Γένεσις, ἀνάπτυξις

ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Τὰ τρία ταῦτα ζητήματα ἀπησχόλησαν ἀπὸ τῶν παλαιοτάτων χρόνων τὸν ἀνθρώπινον νοῦν. Ὁ λαὸς δὲ καὶ οἱ φιλόσοφοι παντὸς ἔθνους καὶ πάσης ἐποχῆς ἐπειρόησαν ὑποθέσεις πρὸ πάντων πρὸς ἐξηγήσιν τοῦ πρώτου τῶν ζητημάτων τούτων. Ἀπασαί αἱ μέχρι τοῦδε θεωρίαι παραδέχονται τὴν γῆν ὡς μετασχηματισθὲν μέρος τῆς ἄλλοτε εἰς τὸ ἀπειρον διεσπαρμένης ὕλης· ὡς ὁ Ἀναξαγόρας καὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη οὕτω καὶ ἡ νεωτέρα φιλοσοφία καὶ ἐπιστήμη παραδέχεται ἐν ἀρχῇ τὸ χάος. Ἐν ᾧ ὅμως ἡ παλαιὰ φιλοσοφία ἀποδίδει τὴν γένεσιν τῆς γῆς καὶ τῶν λοιπῶν ἀστέρων ἀπὸ τοῦ χάους τῇ δυνάμει ἀνωτέρου τινὸς ὄντος, ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη προσπαθεῖ νὰ ἐξηγήσῃ ταύτην διὰ τῶν ἤδη γνωστῶν φυσικῶν νόμων καὶ δυνάμεων.

Αἱ νέαι τῆς κοσμογονίας θεωρίαι στηρίζονται ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐπὶ τῆς ἐπιγνώσεως τῶν συμπάσης τῆς φύσεως κυριευουσῶν δυνάμεων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπὶ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἐνιαίου τῆς ὕλης τῶν διαφόρων ἀστέρων¹ — «Πᾶσα ἡ ὕλη, (λέγει ὁ Κάντ) ἐξ ἧς πάντες οἱ εἰς τὸ ἡμέτερον πλανητικὸν σύστημα ἀνήκοντες πλανῆται καὶ κομήται σύγκεινται, ἀποσυντιθεμένη εἰς τὰ στοιχεῖα αὐτῆς, ἐπλήρου ὀλοτελῶς τὸν χῶρον ἐκεῖνον, ἐν ᾧ σήμερον τὰ ἐξ αὐτῆς γενόμενα σώματα περιπλανῶνται». Ἡ ὕλη αὕτη εὐρίσκειτο ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως πίσεως ἢ ἔλξεως ἐν ἀεροιεῖδι καταστάσει, καὶ μάλιστα ἐν ἀραιότητι ἦν ἀδύνατον σήμερον νὰ φαντασθῶμεν. Ἡ μεγάλη αὕτη νεφέλη, ὡς δυνάμεθα νὰ καλέσωμεν τὴν ἐν καταστάσει ἀερίου ἢ ἀτμῶν τὸ ἀπειρον πληροῦσαν ὕλην, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ διαρκῶς ἐν καταστάσει ἡρεμίας. Μικραὶ ἀνωμαλῖαι ἐν αὐτῇ, μέρη τινὰ ἐν πυκνοτέρᾳ εὐρισκόμενα καταστάσει, κατέστησαν κέντρα ἔλξεως, περὶ ἃ ἡ ὕλη ἤρξατο βαθμηδὸν συμπυκνωμένη, διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου ἐσχηματίσθησαν διάφορα κεντρικὰ σώματα, ἢ μικρότερα νεφέλαι, ὧν ἐκάστη παρίστησιν ἡμῖν ἐν πλανητικῶν σύστημα ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτοῦ καταστάσει.

Τὰ κεντρικὰ ταῦτα σώματα, ἢ ὅπως ἐν τούτων, τὸ μᾶλλον ἡμᾶς διαφέρουν, λάβωμεν, ἡ ἀρχικὴ τοῦ ἡμετέρου ἡλιακοῦ συστήματος νεφέλη, ἤρξατο τοῦτο μὲν δυνάμει τῆς πάντοτε προχωρούσης συμπυκνώσεως νὰ θερμαινῆται, τοῦτο δὲ, δυνάμει τῆς κεντρικῆς ἔλξεως νὰ ἀποκτᾷ περιστροφικὴν τινὰ κίνησιν περὶ τὸν ἑαυτῆς ἄξονα, ἥτις τῇ ἐπισωρεύσει πάντοτε νέας ὕλης μεγάλ-

1. Τὸ γεγονός τοῦτο, μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μόνον εἰκαζόμενον, ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως (1859), ὡς γνωστὸν, ὑπὸ τοῦ πολλοῦ Bunsen καὶ Kirchhoff διὰ τοῦ φασματοσκοπίου.